

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : **MUDr. M. S.**, nar. X., bytom M., proti žalovanému : **Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny**, so sídlom Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 3. októbra 2013, č. k. 14S/55/2012-31 v spojení s opravným uznesením zo dňa 7. novembra 2013, č. k. 14S/55/2012 – 41, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 3. októbra 2013, č. k. 14S/55/2012-31 v spojení s opravným uznesením zo dňa 7. novembra 2013, č. k. 14S/55/2012 – 41, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. AA/2011/60143/19950/OPČSSZ zo 06.12.2011 (ďalej na účely rozsudku tiež „**napadnuté rozhodnutie**“ – vid' č.l. 2) žalovaný ako odvolací správny orgán príslušný v zmysle § 4 ods. 6 písm. c/ zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy

v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 12 písm. s/ zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „**zák. č. 5/2004 Z. z.**“) a § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „**Správny poriadok**“) podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku v spojení s § 36 ods. 2 písm. d/, odsek 3 a odsek 5 písm. e/ zák. č. 5/2004 Z. z. potvrdil napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave, č. A/2009/07800/OISS-V z 25.08.2011 o vyradení žalobcu z evidencie uchádzačov o zamestnanie (ďalej na účely rozsudku tiež „**prvostupňové rozhodnutie**“).

Podľa § 36 ods. 2 písm. d/ zák. č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia [06.12.2011] Úrad vyradí uchádzača o zamestnanie z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom zistenia nespolupráce s úradom.

Podľa § 36 odsek 3 zák. č. 5/2004 Z. z. v citovanom znení v prípadoch vyradenia z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodov podľa odseku 1 písm. m/ a z dôvodov podľa odseku 2 úrad znovu zaradí uchádzača o zamestnanie do evidencie uchádzačov o zamestnanie po uplynutí troch mesiacov odo dňa jeho vyradenia z evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Podľa § 36 odsek 5 písm. e/ zák. č. 5/2004 Z. z. v citovanom znení za nespoluprácu uchádzača o zamestnanie s úradom podľa odseku 2 písm. d/ sa považuje nedostavenie sa na úrad alebo miesto určené úradom na účely podľa § 34 ods. 5 a 7.

2. Svoje zamietavé rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 29.07.2011 na dobu troch mesiacov z dôvodu nespolupráce s tým, že žalobca môže byť opätovne zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie až po uplynutí tejto doby, ak o to požiada.

3. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca dňa 13.09.2011 administratívne odvolanie, v ktorom namietal, že dňa 29.07.2011 bol ešte práceneschopný a ošetrojúca lekárka mu až 03.08.2011 oznámila, že ukončila jeho práceneschopnosť už 29.07.2011.

4. Žalovaný následne v napadnutom rozhodnutí uviedol, že práceneschopnosť žalobcu trvala od 16.02.2011 do 28.07.2011, kedy sa mal žalobca dostaviť na riadnu kontrolu k svojmu ošetrojúcemu lekárovi, čo však nespravil, a preto mu bola týmto dňom ukončená práceneschopnosť v jeho neprítomnosti.

II.**Konanie na prvostupňovom súde****A)**

5. Proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu z 15.02.2012, ktorá bola uznesením zo dňa 24.04.2012 postúpená na Krajský súd v Trnave.

6. Žalobca sa žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia. V žalobe namietal, že žiada napadnuté rozhodnutie preskúmať súdom, pretože je protizákonné a poškodilo ho na jeho právach, keďže bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu nespolupráce, avšak v čase keď nemal riadne ukončenú práceneschopnosť, resp. táto bola ukončená ošetrojúcou lekárkou v jeho neprítomnosti nezákonne.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 13.04.2012 uviedol, že žalobca sa dňa 26.01.2011 dostavil na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny za účelom spolupráce, kedy mu bol stanovený ďalší termín kontaktu 23.02.2011. Na tento termín sa však nedostavil a dostavil sa až 04.03.2011, kedy sa vyjadril, že od 16.02.2011 do 01.03.2011 bol hospitalizovaný na chirurgickom oddelení v Piešťanoch.

Ďalej žalobca mal uviesť, že na úrad práce sa dostavil v čase trvajúcej práceneschopnosti a že ešte v ten istý deň t.j. 04.03.2011 doručí úradu doklad o práceneschopnosti od MUDr. N.. Začiatok trvania práceneschopnosti bol úradu práce doručený až 09.03.2011.

8. Dňa 05.08.2011 bolo úradu práce doručené potvrdenie o ukončení práceneschopnosti žalobcu zaslané MUDr. N. s vysvetlením, že práceneschopnosť bola ukončená dňom 29.07.2011, pretože žalobca sa nedostavil na kontrolu a navyše, že žalobca opakovane porušoval liečebný režim. Keďže práceneschopnosť žalobcu trvala od 16.02.2011 do 28.07.2011, žalobca bol vyzvaný, aby sa dostavil na úrad práce nasledujúci deň po ukončení dočasnej práceneschopnosti, t.j. 29.07.2011.

Nedostavenie sa na tento termín považoval úrad práce za nespoluprácu a z tohto dôvodu bol dňom 29.07.2011 žalobca vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie.

B)

9. Krajský súd v Trnave ako prvostupňový súd predmetnú vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu, nakoľko jeho žiadosť o odročenie vytyčeného pojednávania z dôvodu kontrolného vyšetrenia a z dôvodu, že si chce v 90-dňovej lehote zvoliť vhodného advokáta na zastupovanie, vyhodnotil, že táto nespĺňa náležitosti žiadosti o odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p., a to jednak že k ospravedlneniu na pojednávanie nedošlo riadne a včas.

Následne dospel krajský súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná a ako takú ju zamietol.

10. S poukazom na ustanovenia § 244 ods. 1 až 3, § 247 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., § 34 ods. 5, § 34 ods. 10, § 36 ods. 2 písm. d/, odsek 3 a odsek 5 písm. e/ zák. č. 5/2004 Z. z. krajský súd konštatoval, že žalobca ako osoba evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie sa riadne nedostavoval na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave, keď sa nedostavil dňa 23.02.2011 na stanovený termín, neoznámil tomuto úradu, že je v tom čase práceneschopný, tak ako to vyžaduje zákon v ust. § 34 ods. 10 zák. č. 5/2004 Z. z. a navyše hoci bol práceneschopný, opakovane porušoval liečebný režim a nedostavil sa na kontrolné vyšetrenie k svojmu ošetrojúcemu lekárovi.

Z uvedeného dôvodu mu bola ošetrojúcou lekárkou ukončená práceneschopnosť dňa 28.07.2011 a povinnosťou žalobcu bolo nasledujúci deň dostaviť sa na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave. V prípade, že tak nespravil, bola táto skutočnosť považovaná zo strany tohto úradu za nespoluprácu s úradom.

11. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že o ukončení práceneschopnosti v jeho neprítomnosti zo strany ošetrojúcej lekárky sa dozvedel až 03.08.2011, táto skutočnosť ho nezbavuje zodpovednosti, pretože jeho povinnosťou bolo dostaviť sa riadne na kontrolné vyšetrenie k ošetrojúcej lekárke a mal si byť ako lekár vedomý toho, že nemôže svojvoľne predlžovať práceneschopnosť a že ošetrojúca lekárka v zmysle pripojeného poučenia môže z dôvodu nedostavenia sa na kontrolné vyšetrenie ukončiť jeho práceneschopnosť okamžite.

Následne si mal byť vedomý aj toho, že pokiaľ dané skutočnosti neoznámí príslušnému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, môže byť ako osoba evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie vyradená z tejto evidencie z dôvodu nespolupráce.

12. Z uvedeného dôvodu považuje krajský súd rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu za vecne správne a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

III.**Odvolaie žalobcu/stanoviská****A)**

13. Včas podanom odvolaním zo dňa 04.11.2013 (č.l. 37) žalobca spochybnil rozsudok prvostupňového súdu na základe týchto, bližšie neobjasnených odvolacích námietok:

- odňatie možnosti konať (pojednávane v jeho neprítomnosti); žalobca namietal porušenie § 237 písm. f/ O.s.p.,
- skutkový stav krajský súd neúplne či nedostatočne, resp. nezistil skutkový stav vôbec, nebolo vykonané dokazovanie (žalobca namietal porušenie § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.),
- porušenie
 - o § 205 ods. 2 písm. d/, e/ a g/ O.s.p.,
 - o čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky [žalobca na tomto mieste použil skratku „ÚSR“] a
 - o čl. 19 ods. 1 ústavy (procesné invektívy),
- spochybnenie ospravedlnenia neúčasti dňa 03.10.2013 napriek zhoršeniu stavu po operácia, ktorú skutočnosť má podľa žalobcu dokazovať nález z rovnakého dňa

14. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

15. Krajský súd opravným uznesením zo dňa 07.11.2013, č. k. 14S/55/2012-41 opravil záhlavie rozsudku tak, že doplnil správnu adresu bydliska žalobcu.

C)

16. Z predloženého súdneho spisu pre Najvyšší súd Slovenskej republiky vyplýva, že žalovaný svoje právo na vyjadrenie k odvolaniu nevyužil.

IV.**Právne názory odvolacieho súdu**

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „**Najvyšší súd**“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „**O.s.p.**“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne/ väčšinou hlasov s 1 kontravótom (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

19. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu sú procesné odvolacie námietky, ktorých podstatou je odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

20. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnutej žalobcom, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

21. Predovšetkým Najvyšší súd musí vyhodnotiť oprávnenosť odvolacej námietky pojednávania krajského súdu v neprítomnosti žalobcu. Krajský súd toto svoje procesné rozhodnutie vyslovil uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 03.10.2013 (č.l. 28) s nasledujúcim odôvodnením v rozsudku, že:

„Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, pričom listom doručeným osobne na Krajský súd v Trnave dňa 2.10.2013 oznámil, že žiada pojednávanie odročiť z dôvodu kontrolného vyšetrenia a z dôvodu, že si chce v 90-dňovej lehote zvoliť vhodného advokáta na zastupovanie.

Krajský súd po preskúmaní žiadosti žalobcu dospel k záveru, že táto nespĺňa žiadosť o odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 2 O.s.p. a to jednak že k ospravedlneniu na pojednávanie nedošlo riadne a včas. Žalobca prevzal predvolanie na termín pojednávania dňa 30.7.2013 a mal dostatočný časový priestor na to, aby si zvolil právneho zástupcu. Navyše súd poukazuje na to, že v danom smere nie je potrebné, aby bol žalobca zastúpený advokátom a je len na jeho osobnej vôli či si takúto možnosť zvolí.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca poukázal, že dňa 3.10.2013 ide na kontrolné vyšetrenie, túto skutočnosť nijako nedokladoval ako to vyžaduje ust. § 119 ods. 3 O.s.p. a navyše nepreukázal, že ide o také vyšetrenie o ktorom nevedel s dostatočným časovým odstupom a o ktorom nemohol informovať súd včas a nie deň pred nariadeným pojednávaním.

Krajský súd preto vyhodnotil konanie žalobcu ako za obštrukčné konanie v snahe mariť rozhodovanie vo veci.“

Podľa § 119 ods. 2 O.s.p. účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä:

- a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,*
- b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel,*
- c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.*

Podľa § 119 ods. 3 O.s.p. platí, že ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho

lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

22. Ďalej Najvyšší súd má z predloženého súdneho spisu preukázané (č.l. 25), že žalobca svojim podaním z 02.10.2013, presne ako to krajský súd vyššie opísal v svojom napadnutom rozsudku, stručne ospravedlnil svoju neprítomnosť bez toho, aby naplnil zákonné požiadavky pre uznanie tohto ospravedlnenia konajúcim súdom v zmysle § 119 ods. 2 (právo zvoliť si advokáta) a odsek 3 (tvrdená prekážka účasti majúca svoj pôvod v zdravotnom stave žalobcu).

Najmä v uvedenom podaní žalobcu absentovali písomné prílohy, ktoré by osvedčovali ním vyslovené ospravedlňujúce dôvody. Takisto popri argumentácii krajského súdu o poskytnutí dostatočného časového priestoru žalobcovi pred pojednávaním na riadne uplatnenie si svojich práv, medzi ktoré nepochybne patrí aj právo si zvoliť advokáta ako právneho zástupcu, Najvyšší súd odmieta extenzívne rozširovanie tohto práva žalobcom na vhodných advokátov, nakoľko stavovská komora, t.j. Slovenská advokátska komora je garantom, že každý advokát z príslušnej členskej základne je spôsobilý vyhovieť procesným požiadavkám na právne zastupovanie účastníka v správnom súdnictve.

23. Navyše v prejednávanej veci ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veci poistenia v nezamestnanosti a s tým spojenej aktívnej politiky trhu práce, čo predstavuje výnimku z povinného právneho zastúpenia v zmysle § 250a O.s.p., a preto v žiadnom prípade zákon nezaťažil krajský súd povinnosťou preverovať uplatnenie povinného zastúpenia v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

Rovnako Najvyšší súd musí s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 O.s.p. nesúhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že v správnom konaní [žalobca tu mal zrejme na mysli „správne súdnictvo“] je zastúpenie zo zákona, nakoľko v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p. nenaplnenie inštitútu povinného zastúpenia sa nevyhodnocuje na ťarchu konajúceho súdu, ale ide o prekážku v konaní na strane účastníka, ktorú pokiaľ účastník neodstráni včas, je v správnom súdnictve sankciovaný zastavením súdneho prieskumu.

Podľa § 250a O.s.p. žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu,

poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

24. Za týchto okolností musel Najvyšší súd uvedenú námietku vyhodnotiť ako nedôvodnú.

25. Čo sa týka ďalších odvolacích námietok žalobcu, t.j. na prvom mieste a s prihliadnutím na ustanovenia Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku relevantných pre prejednávanú vec Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Je nepochybné, že základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť rozhodnutia postupov orgánov verejnej správy.

26. Úlohou súdu v správnom súdnictve pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pri vydaní rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či toto rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo a je v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe,

resp. v opravnom prostriedku, a to z hľadiska, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

27. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu (viď § 250i ods. 1 O.s.p.), ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, t.j. či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

28. Po preverení riadnosti zisteného obsahu hore uvedených ustanovení Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu s právnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z obsahu napadnutého rozsudku Najvyšší súd po preverovaní vo všeobecnej rovine (čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy) nezistil, že by krajský súd svojim postupom alebo následne vydaným rozsudkom porušil čl. 46 ods. 3 (t.j. ústavné právo na náhradu škody), čl. 47 ods. 2 (t.j. ústavné právo na právnu pomoc v správnom súdnictve), čl. 48 ods. 2 (t.j. ústavné právo na verejnosť a osobná prítomnosť u prerokovanej veci). Takisto nemôže súhlasiť s námietkou žalobcu, že by v napadnutom rozsudku sa nachádzali invectívy alebo iné nevhodné hodnotenia v zmysle žalobcom namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

29. Preto sa s ním Najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu považujúc právne posúdenie právnej veci krajským súdom za správne a vo výrokovej časti za vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p.

Z týchto dôvodov sa Najvyšší súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku krajského súdu. V podrobnostiach i právnom odôvodnení odkazuje na jeho obsah.

30. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre ponechanie v evidencii nezamestnaných.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

31. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

32. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

33. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava vzťahov zamestnanosti vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 24. februára 2015

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská